

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 4. oktober 2020

Kirkedag: 17.s.e.Trin/B

Tekst: Sl 40,2-6; Jud 20-25; Mk 2,14-22

Salmer:

SK: 3 * 289 * 511 * 471 * 537,4 * 731

LL: 3 * 511 * 471 * 731

En mand siger:

Jeg satte alt mit håb til Herren,
og han bøjede sig ned til mig
og hørte mit råb om hjælp;

han trak mig op af undergangens grav,
op af slam og dynd;

han satte min fod på klippen,
så jeg stod fast.

Han lagde mig en ny sang i munden,
en lovsang til vor Gud.

Sådan kunne Levi, Alfæus' søn, som sandsynligvis er den samme som evangelisten Matthæus – sådan kunne han godt have sagt, den dag, da Jesus mødte ham ved hans toldbod og sagde til ham: ”Følg mig!”

Sådan kunne Levi, Alfæus' søn godt have sagt den dag, da Jesus gik ind under hans syndige tag og satte sig til bords med Levi og hans slæng af toldere og syndere og lod sig bespise af maden i hjemmet, hvor lønnen blev tjent ved skatteopkrævning hos jøderne og videresendt til romerne.

Sådan kunne Levi, Alfæus' søn godt have sagt, da Jesus kom som lægen til den syge, kom for at kalde synderen til sig.

For Levi, Alfæus' søn så jo helt konkret Herren bøje sig ned til ham. Han oplevede jo, at Jesus satte hans fod på en helt anden klippe. Han oplevede jo helt konkret, at Jesus lagde nye ord i munden på ham. Jesus gav ham et nyt liv, på et nyt grundlag, med et nyt formål og indhold. Jesus holdt sig ikke for god til at blive beskidt ved at gå ind i synderes selskab og være deres ven og frelser.

Levi oplevede det helt konkret på sin egen krop, at Herren bøjede sig ned til ham.

Det er en fuldstændig uhørt tanke, at den guddommelige bøjer sig ned til mennesket. Herren, vor Herre, enevoldskonge er han over alt. Herren, der bliver prist af kræfter, der fluks iværksætter hvad som helst, som den vældige byder. Tonerne spille, stjernerne tindrer om Herrens højhellige navn, som det lød i første salme. Herren, der af apostlen Judas prises med ordene: "...ære og majestæt, magt og myndighed før tidens begyndelse, nu og i al evighed! Han bøjer sig ned til mennesket!

Og Jesus, syndres ven, de syges læge, er legemliggørelsen af denne bøjen sig til mennesket. Det ville overhovedet ikke være mærkeligt, hvis Jesus havde sagt til Levi, at han gerne ville se ham til audiens den følgende dag. Det ville overhovedet ikke være mærkeligt, hvis Jesus havde siddet på sin trone, og Levi var trådt ind og havde bøjet sig for Jesus. For sådan fungerer den slags i vores verden. Men for nogle søndage siden lød det i kirkens evangelietekst fra Jesus selv: "Sådan skal det ikke være iblandt Jer."

Det er også sådan i gudeverdenen, i løgnegudeverden. Der bøjer mennesker sig for det guddommelige. Der gør mennesker sig fortjent til at blive set ned på af det guddommelige højt tronende. Der bliver mennesket belønnet med det guddommeliges opmærksomhed. Fuldstændig på samme måde, som når alverdens magtens mennesker går rundt mellem almindelige mennesker. Når en statsminister eller en præsident standser op i sit triumftog og tager et barn i favnen og lader sig fotografere, eller lægger sin rute ned forbi slummen, hvor lakskoene bliver beskidte, så er det jo for at vise, at magten bøjer sig også ned i skidtet og bekymrer sig om skidtet og dem, de andre ikke må lege med, som Kim Larsen en gang sang. Men de gør det, for at det kan fortælles om dem. De gør det for deres egen skyld.

Men Herren bøjer sig ned til mennesket, fordi mennesket har brug for Ham. Fordi den syge har brug for lægen. Fordi synderen har brug for Frelseren. Herren bøjer sig til dette menneske og sætter sig hos det, under hans tag.

Jeg har sagt det før; men det kan ikke siges fordi vi tit lader os forblinde af det og farer vild i det og tror, at det samme gælder for os. Men, kristendom er ikke en religion. For i religion handler det om, at mennesket når det guddommelige. Det gør det i alle religioner og filosofier med religiøst islæt. Det gør det sågar i vores lykkeopfattelse. Lykke er noget, vi stræber efter; og hvor er der mange mennesker, der er blevet skuffede, når det så endeligt lykkedes for dem at blive "lykkelige". I kristendommen handler det om, at den guddommelige når mennesket. Herren bøjede sig ned til mig, siger salmisten. Det helt store er ikke, at vi når det guddommelige; men at den guddommelige når os, og løfter os op i det guddommelige. Løfter os op af undergangen, slam og dynd og sætter vores fod

på fast grund; lægger os nye ord i munden, en lovsang til vor Gud.

Skulle de skriftkloge og farisæerne have villet noget med Levi, så ville de garanteret have forlangt, at han stillede op i templet til en samtale. Og så kunne han have stået der, bøjet, foran panelet af religiøs ophøjelse og rigtig blive set ned på og få tilsagt sig alverdens bodshandlinger og offergerninger for at blive taget til nåde. Det er ny vin, at Jesus kalder ham og går ind i hans hus, i hans kreds af toldere og syndere, og lader sig se som lægen, syndres ven og frelser. Og for Levi er det ny vin, at han kan sige: Herren har set mig!

Det er da en fantastisk beretning. Der er da ikke noget så fantastisk som at høre om et andet menneske, der får et helt nyt liv fyldt med mening og mål, som langt overgår enhver forventning. Det er da fantastisk at se et menneske glad og fri. Det er da fantastisk at se et menneske få øjnene op for, at der er andet at leve for end sig selv. Og det er jo ikke kun de andre forundt, og det skete ikke kun i gamle dage, da Jesus gik forbi en toldbod.

Det sker også i dag, at Herren bøjer sig ned til os. Det sker også i dag, at Jesus går ind under vort syndige tag. Det sker også i dag, at Jesus er syndres ven og frelser og syges læge. Og søndag efter søndag gøres det virkeligt for os. Og fordi vi mennesker er skrøbelige, så bøjer Herren sig ned til os, så vi kan se og mærke ham. Og det sker helt konkret i nadveren.

Som nadverens brød og vin er virkeligt for os, sådan er Jesus virkeligt også vores ven og frelser og læge. Som vi kan modtage det i hånden, sådan tager Jesus os i hånden og trækker os op af undergangens grav, af slam og dynd. Og som vi putter

brød og vin i munden, således putter Herren en ny sang i munden på os, en lovsang.

Jesus tager os med til bords og lader os feste og glædes, fordi Jesus er hos os som ven, frelser og læge. Og når vi følger ham, løfter han os op i sin guddommelige sfære, hvor der ikke lappes på det gamle eller gamle sække genbruges til den nye vin. Nej, dér er synderen retfærdig, og den, Herren bøjede sig ned til, lykkelig, som salmisten siger det. Da må vi løfte blikket og se, at vi frelses ikke blot fra undergangen; men vi frelses til engang at blive fuldkommen og synge vor sang som Himmerigs borger blandt englernes trop. Og det skyldes ikke, at vi synger specielt godt; nej, det skyldes, at Herren bøjer sig ned til os og sætter sig ind under vort tag - fordi vi behøver ham.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.